

[H. C. Hansen.]

fordøjede punkter, og han forklarede, hvilke ministerier socialdemokratiet ikke kunne få i en eventuel bredere koalitionsregering. Den højtærede statsminister havde ikke engang tid til at afvente socialdemokratiets hovedbestyrelsesmøde. Han havde ministerkløve over hele kroppen, og jeg har udenrigsministeren mistænkt for, at han stod bagved og trippede af bare ængstelse for, at der skulle komme diplomatiske forviklinger, før aktionen var lykkedes. I sit svar på det ærede medlem hr. Hans Hedtofts redegørelse tyede statsministeren til så banale midler som at tale om dårlige tabere o. lign., på samme måde som statsministeren efter smørkomedien talte om regeringen, der faldt over sine egne ben. Jeg tror, det var nøjagtig den samme meget morsomme bemærkning, statsministeren fremsatte efter udskrivningen af valget. Selvom gentagelsens kunst er stor, kan den også blive noget banal. Jeg har ikke til hensigt at rejse en stor debat om denne episode. Mit parti har ønsket overfor offentligheden gennem den redegørelse, som mit partis formand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har givet offentligheden, klart at få fastslået de vilkår, hvorunder disse forhandlinger foregik. Men den højtærede statsminister bør en anden gang huske, at han enten skal føre de forhandlinger, som han bliver opfordret til, på forsvarlig måde, eller også skal han sige i forvejen, at han ikke vil påtage sig opgaven. Hvor megen sandsynlighed der er for, at statsministeren får brug for fremetter at følge dette råd, ved jeg ikke — skal vi sige, at udsigterne her til er meget små —, men derfor er det dog rart at få instrueret statsministeren for alle tilfældes skyld.

Dernæst vil jeg fremhæve følgende: socialdemokratiet har efter de nordiske forhandlingers sammenbrud draget konsekvensen heraf og medvirket til, at Danmark trådte ind i den kreds af nationer, som gennem Den nordatlantiske Traktat og indenfor De Forenede Nationers rammer yder deres bidrag til fredens og frihedens bevarelse. Dette standpunkt står vi fortsat fast på. Men vi ønsker at betone, at den styrkelse af de militære værn, som er fornøden, må ske på en sådan måde, at den sociale standard i vort land opretholdes.

Endelig skal jeg udtale mit partis beredvillighed til saglig forhandling om de økonomiske problemer. Det fremgår af min tale, at vi går ind til forhandlingerne under visse for os afgørende forudsætninger. Det vil derfor i meget høj grad afhænge af rege-

ringens forhandlingsvilje, om der kan nås et resultat, som socialdemokratiet kan medvirke til. Mit parti er enig i, at stærke indgreb er påkrævede, men vi ønsker aktivt at øve indflydelse på udformningen af indgrebene.

Jeg skal undlade i en dagsorden at formulere de kommende forhandlingers grundlinie. En sådan fremgangsmåde overlader mit parti gerne til sådanne oppositionspartier, som tilstræber partipolitiske formål mere end saglige. Dette være sagt også med venlig adresse til de to tidligere oppositionspartier, der nu har regeringen.

Ølgaard: Det er vel naturligt, at den debat, vi her fører, får et vist politisk præg, idet der jo er sket et regeringsskifte. Jeg skal imidlertid ikke følge det ærede medlem hr. H. C. Hansen ud i det politiske. For det første besidder jeg ikke de samme naturlige evner til at tale muntert om den slags ting, og for det andet var det ærede medlems politiske bemærkninger jo i væsentlig grad rettet til den højtærede statsminister og den højtærede finansminister, og svaret vil sikkert komme fra dem. Selvom jeg altså nok synes, at nogle af den slags bemærkninger er naturlige, tror jeg alligevel, at tiden er ved at være inde til at gå løs på selve de saglige opgaver, der ligger for. Jeg lyttede derfor også med størst interesse til den sidste del af det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale, hvilket sikkert også er tilfældet for befolkningens vedkommende.

Inden jeg går over til det, som jeg egentlig har at sige, bliver jeg nødt til at gøre nogle bemærkninger om en passus i det ærede medlems tale, hvor han var inde på landbrugets forhold. Det er ikke med nogen særlig lyst, jeg siger det, jeg nu vil sige, og i det hele taget omtaler det forhold. Jeg står ikke her — og ønsker heller ikke at stå her — som forsvarer for et enkelt erhverv, også fordi alle jo må være med til at bære de byrder og afsavn, som den danske befolkning nu kommer til at påtage sig.

Den direkte anledning til det ærede medlem hr. H. C. Hansens bemærkninger om landbruget er jo en artikel, der for et par dage siden har stået i „Berlingske Tidende“, skrevet af en forpagter Rønholt. Så snart man læser denne artikel, er man klar over, at det vil være en ren lækkerbidsken til brug for angreb på landbruget, og sådan er den naturligvis også blevet brugt. Må jeg sige om denne artikel, at jeg forstår i grunden ikke, at man bruger den netop som udgangspunkt for et angreb på landbruget. Jeg synes slet ikke, den fortjener det. Den